

Lisul ep olnud aegoge tännada, jubba se andia kaddus ta silma eest ärra; mis muud, kui jäi sedda keppikest ja temma illusa halja kore waatma ja wiis sedda omma kasa tuppa. Teisel hommikul ärkas jo päwa tousul, et kohhe keppi rammo katsuda; teggi teise woffilegi koonla walmis ja finnitäs wärtua külge lõnga otsa, hakis siis omma woffi peäl kehrama, ja wata immet! ni pea kui keppikesega teise woffi külge sai putunud, segi kohhe pandi kaima ning walmistas wägga kanna lõnga, ja sedda warmamalt innimenne isse rattast aias, sedda kermemalt teinege joofsis, ja walmistas pea aego teist essa lõnga Liso lõnga kōrwa. Jo se abbi läks korda, se teggi kehrajale suurt melehead ja melitas peälegi ifka rohkeemat tööd püüdma ja teise rattaga woito kehrama. Liso, woito kehrades, ja nähhes, kuida ühte puhko lõngad peäle kaswid, tundis sedda korda selgemat rõmo omma tö kallal,

kui ial enne ep olle tunda sanud. Peab temmale ka tõe polest sedda tunnistust andma, et keigest südamest ja keik omma jõudo mõda tööd teggi, nenda et õhto pole omma ihho liikmettest oiete tundis, et keige se päwa kui waewas olli olnud. Ei wimaks jaksand ennam ühte wiisi wallusaste kehata, agga ni pea kui ommast tööst järrele andis, kohhe ka teisel rattal wähhemat jõudo, se wimaks ei pooltke sedda lõnga ennam saatnud, mis Liso isse kedras. Moistis sest, et keppikesse abbi tahtis ennamist nende kätte tulla, kes himmustawad kermes olla, ja kedda sedda mõda weel surema ussinusse pole kühhutatse, agga pitkalisel tõteggial ep olnud temmast suurt abbi lota; ka sundis et, ni pea kui kehraja lõppetäs kehramast, ifka teine rattaske kohhe seisma jäi.

Üks naesterahwas, kedda kunninga proua kehrusse üllewatajaks olli seadnud, ja kes esiotja sellega ei tahtnud rahhul olla, mis Liso jõudis kehata, ütis